

HANNA LEE

JOCUL

STYLISHED
Timișoara, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HANNA LEE

Jocul / Hanna Lee. - Timișoara : Stylished, 2019

ISBN 978-606-9017-23-4

821.135.1

Editura STYLISHED

Timișoara, Județul Timiș

Calea Martirilor 1989, nr. 51/27

Tel.: (+40)727.07.49.48

www.stylishedbooks.ro

www.noicecitim.ro

Într-o zi frumoasă de mai, cei cinci colegi ai departamentului de Product Management luau o pauză după masa de prânz, bucurându-se de soarele cald ce se strecura printre frunzele copacilor din părculețul aflat lângă clădirea în care lucrau.

Erau mai multe măsuțe de acest gen, cu bănci din lemn, care se încadrau plăcut în peisajul destul de natural pe care acest spațiu încerca să îl ofere, făcând notă discordantă față de clădirea impresionantă și modernă care se ridica în apropiere.

Dar această masă era a lor. De aproape doi ani de când formaseră această echipă, nimeni altcineva nu se așeza lângă ea în pauza de prânz. Ei mereu comparau situația cu cea din facultate, când erau tot colegi la diferite departamente, iar în pauze se întâlneau la locul lor din campus, pe care nimeni altcineva nu îl ocupa. Doar crescuseră în acești ani, însă erau priviți la fel de cei din jur. „Cercul” le era pe atunci numele și datorită unor colegi din facultate care urmaseră aproximativ aceeași carieră ca și ei și care lucrau în aceeași clădire, porecla îi urmărea chiar și acum.

Dar nu-i interesa. Deveniseră imuni la bârfe și la privirile pline de invidie.

Erau cei mai buni. În facultate aveau cele mai bune note, mereu lăudați și privilegiați în același timp de către profesori, iar acum, în cadrul firmei care se ocupa de dezvoltarea jocurilor online, formau cea mai eficientă echipă, jocurile lor fiind de fiecare dată un succes garantat. Pentru că erau foarte buni prieteni și foarte apropiați refuzaseră să aibă

fiecare birou individual și au vrut să împartă același open space, ajutându-i astfel să comunice mult mai ușor.

Erau și cei mai frumoși, fiind priviți chiar ca supermodele, iar în timpul facultății chiar pozaseră împreună pentru o revistă, povestea lor fiind cunoscută în cercuri mult mai înalte, datorită faptului că, în același timp, moșteniseră niște afaceri destul de profitabile.

Sofia și Ross erau gemenii unei familii care avea o afacere în domeniul farmaceutic. Din fericire pentru ei, nu erau deloc atrași de acest domeniu, afacerea urmând să fie preluată de fratele lor mai mare, ceea ce lor le dăduse astfel libertatea de a-și alege drumul pe care îl vor.

Mama lui Thomas era o faimoasă creatoare de modă care conducea un imperiu în acest domeniu și astfel el era furnizorul principal al celor mai exclusiviste haine pentru prietenii lui. Mereu fusese înconjurat de fete dornice să primească câte o creație unică, dar când ceilalți prieteni apăreau, aceștea dispăreau imediat, unele știind că nu își au locul lângă ei, altele fiind expediate subtil chiar de către el. Situația aceasta era des întâlnită în facultate, până când Thomas și Sofia au format un cuplu și de atunci toate pretendentele au fost nevoite să stea la distanță, continuând totuși să admire grupul de la depărtare. Nimeni nu reușea să intre în cercul lor.

Dar cei mai mulți admiratori aveau ceilalți doi, Lara Pearce și Andrew Cowleson, considerați ca fiind cei mai frumoși, dar și cei mai inabordabili. Mulți îi priveau ca pe niște persoane imposibil de atins și

foarte arogante, însă ei erau și cei mai indiferenți la aceste vorbe. Singurii care contau erau prietenii lor, cei ce îi cunoșteau cu adevărat și care știau că aceste caracterizări sunt cât se poate de false. Însă le plăcea să păstreze aceste aparențe.

Lara și Andrew se știau de mult mai mult timp, deoarece părinții lor erau prieteni de familie, care pe lângă multe alte afaceri, aveau împreună și compania ce se ocupa de aceste jocuri. Ei erau următorii în linie la conducerea acestui business, de aceea dădeau foarte mare importanță jobului și doriseră ca alături de prietenii lor să creeze acest departament, oarecum independent de restul firmei, folosindu-se totodată de resursele și personalul companiei. Erau un fel de Vatican, dornici să dovedească tuturor că pot face o treabă foarte bună fără să fie privilegiați. Și până acum le reușise mult mai bine decât s-ar fi așteptat unii. Ei nu fuseseră surprinși de succesul primului lor joc, spunând foarte liniștiți că a fost o nimica toată și că oricând pot să construiască o companie mult mai puternică decât a părinților lor. Aceștia din urmă, conștienți de talentul copiilor lor și al echipei pe care aceștia o aveau, îi convinseseră să rămână în companie oferindu-le libertate absolută de acțiune.

Cei cinci, chiar dacă plecau foarte des în concedii, atunci când situația o cerea se strângeau cu toții în camera unuia dintre ei și lucrau împreună până când adormeau pe jos sau câte trei într-un pat.

Lara și Andrew fuseseră colegi încă din liceu și mereu se consideraseră rivali în ceea ce făceau. Era un joc de-al lor, de a scăpa de plictiseală, dar și pen-

tru a face această prietenie cât mai interesantă. Rivalitatea era legată, în general, de succesul pe care îl avea fiecare; cine are cele mai bune note și, bineînțeles, cele mai bune rezultate, cine creează jocul cel mai de succes, cine a avut ideea cea mai profitabilă, sau cine are mașina cea mai frumoasă, dar nicio dată această rivalitate nu a dus la certuri. Era un joc amuzant ce se juca cu mare plăcere. Și chiar dacă mulți se așteptau să îi vadă împreună, ei nu dădeau semne să aibă aceeași intenție. Fiecare își vedea de viața sentimentală, Andrew având mai mult succes la acest capitol. Aici nu era rivalitate. Dacă Andrew era destul de des în compania unor fete ca scoase din reviste, Lara prefera să fie singură. Avusese câteva relații, dar conform spuselor partenerilor, se terminau din cauza ei, pentru că era prea absentă.

Acesta era și subiectul zilei de azi, când Sofia îi reamintise Larei de interviul ce trebuia să îl dea unei prietene de-a lor legat de această temă.

— I-am zis că nu sunt persoana potrivită pentru interviul acesta. E pierdere de timp pentru mine și ar fi un eșec pentru ea, spuse Lara cu mâinile în buzunarul pantalonilor, întinzându-și picioarele pe sub masa de lemn.

Soarele îi atinge obrazul și își lăsă capul pe spate pentru a se bucura de senzația plăcută oferită de acesta.

— Care era subiectul? întrebă Ross.

— Dragostea adevărată, răspunde Sofia.

Un val de fluierături vine din partea lui Ross și al lui Thomas.

— Subiectul preferat al fetelor! continuă Ross, rânjind.

— Nu și în cazul domniței aici de față, răspunde Sofia, vizibil nemulțumită. Ea nu crede în dragostea adevărată.

Lara oftă, știind ce urmează.

În celălalt capăt al mesei, din aceeași poziție leneșă, Andrew deschise ochii privind-o pe aceasta. De fapt, toți se uitau spre ea așteptând o explicație, pentru că era prima dată când auzeau acest lucru. O știau ca fiind o fire mai dificilă, dar nu, asta era deja prea mult.

— Fiecare are dreptul la o opinie și fiecare simte diferit, nu-i așa? întrebă Lara, deschizându-și ochii și privindu-și prietenii care o aprobară. Așa cum unii cred în Dumnezeu, chiar dacă nu îl văd și nu îl ating, tot așa cred și în iubirea asta nebună care le taie respirația și care îi face să fie iraționali. Cele două sunt foarte asemănătoare ca și credință și sentimente. Eu însă, nu cred în niciuna. Eu cred în energii, așa cum cred în afecțiunea dintre doi oameni ca și relație matură și cu discernământ. Fluturii nu au existat niciodată în stomacul meu și mereu am fost conștientă de sentimentele mele pentru persoana cealaltă, astfel că nu m-am aruncat cu capul înainte atunci când mi-a plăcut cineva cu adevărat.

— Înseamnă că nu ți-a plăcut nimeni cu adevărat, comentează Andrew, încruntat. Cu toate că mi-e greu să cred că nu ai fost îndrăgostită niciodată...

— Am fost îndrăgostită, dar nu să îmi pierd mințile. Eu nu sunt ca toate femeile pe care le vezi în filme că plâng după tipii care le-au părăsit sau că stau cu mâna pe telefon toată ziua, așteptând să fie sunate. Am intrat în toate relațiile fără așteptări și o

voi face în continuare până când o să întâlnesc unul la fel de matur și de rațional ca și mine, care vede această relație ca pe un parteneriat, nu ca o flacăra ce se va stinge într-o zi și va distruge toate planurile de viitor ale cuplului.

Andrew o privește, mijind ochii. E surprins de părerea prietenei lui pe care credea că o cunoaște mai bine ca oricine.

— Știam că ești obsedată de autocontrol, dar nu că o să mergi atât de departe.

— Nu e vorba de autocontrol aici, este vorba de sinceritate și de rațiune.

— Poți să fii sincer și rațional și să iubești în același timp pe cineva din tot sufletul, cât să simți că mori dacă nu ești în brațele lui cât mai repede.

— Romanticule, se auzi comentariul șoptit al lui Ross, dar Andrew îl ignoră, privirea lui fiind fixată pe Lara.

— În cei douăzeci și șase de ani ai mei am reușit să îmi stăpânesc astfel de sentimente, care, așa cum am zis, duc la flacăra aia care se stinge destul de repede.

— Deci este vorba de autocontrol, spune Andrew.

— Dacă tu vrei să te rezumi la cuvântul ăsta, atunci așa să fie. Oricum i-ai spune, pentru mine este la fel de bine.

— De ce?

— Pentru că pot. Tu, de exemplu, nu ai putea s-o faci.

Acesta face o pauză, analizând-o. O idee îi trece prin minte și zâmbește în din colțul gurii. Lara observă și își mijeste ochii.

— Te provoc, spune Andrew, fără să stea prea mult pe gânduri.

Astea erau cuvintele magice care lansau cele mai interesante jocuri între cei doi. Ceilalți trei începură să aplaude cu entuziasm, urmărindu-i curioși pe cei doi.

— A trecut ceva timp de la ultima provocare! Da! Da! Hai să auzim!

— Probabil că și eu am o problemă cu autocontrolul, însă eu recunosc asta și știu că pot să renunț la el oricând. Dar tu nu poți, așa că te provoc.

Lara ascultă cu atenție, ridicându-se de pe scaun.

— Continuă.

— Douăzeci și patru de ore sunt sclavul tău, fac tot ce-mi ceri tu, iar după ce timpul a expirat, schimbăm rolurile. Timp în care poți să faci ce vrei cu mine, de la cărat geanta, la șters praful prin casă. Ai tot controlul asupra mea și nu am voie să comentez. Dacă greșesc sau refuz, poți să mă pedepsești. Care renunță la înțelegere, pierde jocul.

Andrew să fie sclavul ei pentru atât timp era mai mult decât și-ar fi putut dori vreodată. Să îl chinuie și să îl facă să îi ciugulească din palmă, era ceva la care nici nu îndrăznise să viseze. Desigur că urmau și celelalte ore în care se inversa treaba, așa că întrebă cu reținere care erau limitele jocului.

— Ne cunoaștem de prea mult timp ca să nu avem încredere unul în celălalt că nu ne vom face de râs și nu o să ne batem joc. Adică nu o să mă pui să mă arunc în fața mașinilor sau să umblu gol prin firmă. O să îți spun „Stăpână” și tu mi te vei adresa la fel.

Interjecții pline de uimire, se auziră din partea celorlalți.

— Eu cred că douăzeci și patru cu douăzeci și patru e prea puțin. Aș propune ca jocul să dureze măcar patru zile cu totul, se auzi vocea lui Thomas.

— Șase. Trei zile fiecare, câte douăzeci și patru de ore prin rotație, adăugă Andrew. Eu pun ca miză mașina mea.

Din nou interjecții pline de uimire și entuziasm din partea galeriei.

Lara aruncă o privire spre parcare unde se afla mașina lui Andrew, un Mercedes GT Roadster negru, cu interior argintiu, pe care cu greu îl convinsese doar o singură dată s-o lase să îl conducă, fiind cea mai prețioasă bijuterie a lui. Ea conducea un Porsche 911 Carrera care ulterior aflase că a fost pe lista de preferințe a lui când achiziționase ultima mașină. Însă ea o avea deja de un an și el fusese astfel nevoit să aleagă altceva.

Deci miza era foarte tentantă. Dar oare era capabilă să se lase cu totul în mâinile lui atâtea zile? Îl cunoștea de prea mulți ani ca să nu aibă încredere în el, că nu va depăși nicio limită a bunului simț.

— Ok. Și eu pun ca miză mașina mea, dacă ești de acord, răspunse cu hotărâre, făcând un pas spre el.

Andrew urmă gestul și-i strânse mâna întinsă pentru a pecetlui pactul.

— O singură completare mai am, spuse Andrew. Vom sta non-stop împreună, adică o să dormim în aceeași casă, a ta sau a mea, în funcție de rândul cui este sau unde decide fiecare.

Lara se încruntă.

— Hai că e rezonabil, sări Sofia, nu e ca și când nu ați mai dormit în aceeași casă, ba chiar în același pat.

Argumentul acesteia avea sens și pentru Lara, care acceptă.

Ochii lui Andrew sclipiră.

— Începând din momentul acesta, game on. Stăpână. Te las prima, ca să vezi cam cum trebuie să se comporte o persoană care știe să renunțe la control.

Lara nu își putu stăpâni zâmbetul plin de satisfacție. El mersese până în pânzele albe pentru a o atrage în această provocare, dar știa că prima ei acțiune îl va face să regrete imediat propunerea acestui joc. Îi strânse mâna și se uită în ochii lui de un verde puțin mai închis decât erau ochii ei. Era mai înalt cu aproape douăzeci de centimetri și pe chipul lui cu ten alb, păr șaten închis și buze frumos conturate, putu citi imediat că și el avea un plan ascuns. Era aproape seducător de malefic.

Deodată, chipul lui deveni blând și vocea foarte calmă.

— Deci, Stăpână, pot să îți duc geanta până în birou?

Fu puțin luată prin surprindere de schimbarea lui bruscă și oarecum amuzată, dar clipi și, zâmbind la fel de malefic cum zâmbise el mai devreme, îi spuse.

— Da, te rog, dar înainte să plecăm trebuie să dau un telefon.

Și apelă numărul asistentului tatălui ei.

— Mike, am o rugămintă. Trimite pe cineva la mine să îți dau cheia de la mașină și să o parcheze la mine acasă. Următoarele zile o să conduc mașina lui Andrew.

Audiența explodează.

Reacția lui însă a fost să închidă ochii câteva secunde, mai mult ca sigur înjurând în gând și apoi să se caute în buzunarul pantalonilor și să îi întindă cheia de la mașina prețioasă.

— Voi fi cel mai fericit om de pe Pământ când Stăpâna îmi va conduce mașina.

— Sunt convinsă!

Ziua 1

Lara era toată numai un zâmbet chiar și când au ajuns înapoi la birou. Se aștepta ca atitudinea lui să se schimbe, însă se pare că el își luase rolul foarte în serios și continua să fie la fel de serviabil. O singură dată li se adresase celorlalți rugându-i să trateze cu seriozitate acest joc și să nu facă glume proaste legate de subiect sau de atitudinea pe care el trebuia să o aibă față de ea. Cu greu, aceștia se conformaseră, însă continuau să fie uimiți de seriozitatea cu care el chiar își intrase în rol.

— Zici că e născut pentru a fi sclav, îi șopti Thomas iubitei lui, care îl împinge cu un cot, pentru a-l reduce la tăcere.

Andrew aude remarca și îi aruncă o privire tăioasă prietenului lui, acesta din urmă făcându-se mic.

— Sunt prea nerăbdătoare să conduc mașina, spune deodată Lara, vizibil entuziasmată. Andrew, hai să încheiem pe ziua de azi și să mergem la o plimbare.

— Cum dorești, Stăpână, răspunde el privind în jos.

Vocea lui blândă și tot comportamentul acestuia o face să îl privească cu alți ochi.

Andrew era în general un tip dur, rece și foarte calculat. Avea un suflet bun și poate că ea a fost singura care a văzut și acea latură sensibilă în toți acești ani, însă acum îi este foarte greu să se obiș-